

„Миръ вамъ!“

„А вечеръта въ тоя день, първиятъ на седмицата, когато вратата на кѣщата, дѣто се бѣха събрали ученицитѣ Му, стояха затворени, поради страхъ отъ Иудеитѣ, дойде Исусъ, застана посрѣдъ и имъ каза: „Миръ вамъ“¹⁾.

Безсмъртие — това е стремежъ на човѣшката душа, идеалъ, къмъ който тя се стреми и желае всѣкога да го осъществи. Човѣшката душа живѣе на земята, за да намѣри пътя на безсмъртието. Безсмъртието се урегулирва отъ единъ великъ Божественъ Законъ, законъ, който човѣкъ трѣбва да проучи и приложи въ всички области на своя животъ. И въ този смисълъ ние трѣбва да се учимъ постоянно, да намѣримъ ония условия, при които безсмъртието може да съществува. Човѣкъ може да бжде базсмъртенъ и да изгуби своето безсмъртие, може да бжде смъртенъ и да придобие безсмъртие. Смъртъ и безсмъртие — това сж двѣ положения. На наученъ езикъ — безсмъртието е равновѣсие на нѣщата, на силитѣ, които дѣйствувать въ природата. Смъртъта е изгубване на това равновѣсие. Безсмъртието заключава въ себе си съединение, хармония; смъртъта — разединение, несъгласие, дисхармония. Когато хората желаятъ без-

¹⁾ Ев. Иоанъ 20: 29.